

ריקוד חוזר

הערב של בת שבע נפתח בקטע מתוך "סדר" (2007). הרקדנים קופאים על הבמה בעושר של תנוחות, וברקע קולו של נהרין, מפציר: "תשכחו, תשכחו לרגע. את בטהובן, את העכביש. חיים נחמן ביאליק. התסכלו. ותקשיבו. עכשיו".

הטקסט הוא בהשראת צ'ארלס בוקובסקי, התלבושות - מן תלבושת גימנסיה בצללית צרה, בחצאיות וחולצות כהות, של שרון אייל ותאורה תמיד נפלאה של במבי, המוזיקה היא של מקסים ווארוט, שמאחורי שמו המיסתורי מסתתר כנראה נהרין עצמו. ועכשיו הפלא של ריקוד יפה להפליא, אולי חסר פשר, אולי טעון אפשרויות של פרשנות.

בהמשך "פאסומצו" הישן והטוב מ-1988, של זוג משתעשע לצלילי מוזיקה עתיקה. ביצוע מופתי. משמח.

"קאמוס" שנוצר ב-1994 הוא סיפור אחר, מורכב. הוא היה חלק מ"זינה", יצירה פוליטית שעלתה כמה חודשים לפני רצח רבין. עכשיו נותר רק החלק הראשון שיש בו מאבקי כוח רכים, תלבושות שמעלות געגועים לרקפת לוי שיצרה אותם אז, מין בגדי לוחמים עתיקים, צבעוניים. ריקוד של תנועות גדולות הנעצרות באחת, אחר כך תזוזה זעירה, כמו היסוס, ואז ההמשך שאין גבול לעושר תנועותיו. ברקע יושבות דמויות בשחור, ללא תנועה, כמין שופטים עולמיים במשחק שאיש לא יודע את חוקיו.

הרקדנית, מול מיקרופון נמוך, מדברת בלחש, באנגלית. בחציו השני של הערב עלה "Love" של שרון אייל. מחול ללא "מרכז" או "חזית", ובו העיקר מתרחש לעתים מאחור, חבוי בין הרקדנים, הלבושים מכנסונים שחורים וכותנות טי צמודות. לקראת הסוף חמשת הרקדנים, שלוש בנות ושני בנים רוקדים סולו, כל אחד במקומו, כנוסח מקורי במיוחד של נשיות, רחוקה מכל תבנית מנמיכה או מאלילה, הנשיות ככוח של יופי ועוצמה.

עוד על קאמוס

קטע מתוך כתבתה של רות אשל שירה עמוקה של הגוף שפורסמה בהארץ ובעכבר העיר און ליין
ב- 24.2.2009

על הבמה 17 רקדני אנסמבל בת שבע, שמבצעים בחלק הראשון של המופע קולאז' מעבודות של אוהד נהרין שחברו יחד למחרוזת אחת. הכוריאוגרפיות יפהפיות, עמוקות ומעוררות השראה. אבל חשובים יותר מאשר הכוריאוגרפיות, שכבר הועלו בעבר, הם הרקדנים הצעירים של האנסמבל. אחדים מהם מצטרפים מדי שנה ללהקה האם ואחרים יצטרכו לעזוב את האנסמבל, כדי לפנות את מקומם לצעירים חדשים. כך מזין האנסמבל את מאגר הרקדנים העומד לרשות העשייה העשירה של המחול העכשווי בישראל.

במופע עומדים הרקדנים קפואים, כמו פסלים נטועים בשדה. נוכחותם חזקה מאוד כי בהעדר תזוזה נראית לעין בקונטור החיצוני של הגוף, המכל הפנימי של הגוף דחוס באנרגיה. הגוף נושם, מקרין תלת-ממדיות. בשנייה אחת פורצת תנועה חדה, יבשה ומהירה, משנה את התנוחה, מבקשת לא להשאיר עדות למה שקרה. אחר כך באה שירה עמוקה של הגוף, זרימה אטית סקרנית שמלטפת את דפנות הגוף ומגיעה למקומות חבויים כמו אזור בית השחי, בתוך חלל הראש או בין המפרקים.

הדימויים משתנים, לפעמים מתרכזים בשלד הנוקשה עם הקונטור המוגדר, או במעטפת השרירים הטפוחה שנדבקת לעצמות, או באוויר דקיק שזוחל ומתפרש מתחת לעור. מתוך אימפולס של מנוע חבוי באגן מועפות הרגליים באוויר, נפלות, נמסות ואחר כך הן מונפות למקום אחר בעזרת מקור אנרגטי אחר בגוף. משקל הגוף צונח וממלא את האגן, והברכיים מתכופפות עוד ועוד, רעבות להתרחב בחלל. אין מדובר בביצועים טכניים של צורות, הדורשות כוח, גמישות ודיוק, אלא בשיכרון האמנות.